

Maria Arnal: «'Clamor' parla de com cuidem i la necessitat d'escoltar el que és diferent»

«Clamor» és el darrer treball de Maria Arnal i Marcel Bagès i el presenten dissabte al Teatre de Figueres

Maria Arnal explica que se sent molt emocionada davant les primeres reaccions pel nou disc, Clamor: «Hem passat anys amb aquestes cançons, donant-los el nostre amor, són com flors i ara la gent ve i les olora. És tan bonic!». Clamor és un disc sorprenent que acaba just d'aparèixer i que Maria Arnal i Marcel Bagès presenten en directe aquest dissabte a les 20 hores al Teatre El Jardí de Figueres, dins la gira que acaben d'iniciar. El públic serà testimoni de la transformació del duet que s'ha fet gran amb potents col·laboracions.

Clamor. El títol sol ja diu molt sobre aquest nou treball.

Enllaça tots els conceptes, els sons amb la intenció de la història que hem volgut explicar. També de transformació. Ja no som un duet, sinó un projecte més col·laboratiu on David Soler, que és el productor del disc, forma part de la composició, on José Luis de Vicente és el codirector artístic amb mi i ha estat participant amb les seves referències i imaginari.

També tenen col·laboracions.

La pandèmia els ha influït?

És inevitable. La història del disc la començo a pensar el 2017 arran d'un moment de la meua vida que professionalment estava funcionant molt bé, però personalment era un final d'etapa. En estar en un moment d'incertesa, en què sents que un món s'acaba i un altre comença a néixer, estàs sensible, et sents vulnerable, perquè tens por pel que has perdut i no saps què creixerà, el nou disc era un espai molt dur i lúcid. La intuïció em demanava que seguís. Però el 2018, la gira ho deixa tot parat i 2019 ho reprenc. Clamor parla, doncs, de finals i principis a escala personal, d'un nou projecte musical. Parla de la necessitat que tenim d'explicar-nos històries que no siguin les mateixes que fa milers d'anys, no podem continuar pensant en l'apocalipsi com fa dos-cents anys. Sempre pensem en el futur negativament i és raonable, però potser explica la necessitat de canvis urgents.

Cada cançó és una història, un clam per alçar la veu.

Exacte, des d'aquesta vulnerabilitat que no és una emoció fàcil, però que ens connecta amb tot allò que se sent vulnerable. El disc també parla de com cuidem i la necessitat d'escoltar tot allò que és diferent de nosaltres, com a part d'aquesta cura.

La posada en escena...

És la meva debilitat, perquè abans de cantar vaig estudiar un màster d'arts escèniques i m'agrada poder aportar aquest coneixement. També vaig ser acomodadora del Teatre Lliure sis anys, vaig veure molts espectacles i tot això està després en la sensibilitat d'explicar. Perquè quan vas a veure un concert, no vas només a escoltar la música, sinó com ho interpretem, com ho expliquem perquè et sentis part d'aquest clamor.

I com ho faran a Figueres?

Ara sempre som un trio: jo, en Marcel i en David Soler. I en el primer tram de la gira també dues coristes, el duet Tartar Relena. Aquest disc no es podia explicar des d'una sola veu i una guitarra.

L'han llançat íntegre a les xarxes.

Una cosa és la còpia física i l'altra l'escolta digital. Vivim en un món totalment digital i tu el que vols és que escoltin les cançons perquè tinguin ganes de venir als concerts i després es comprin el disc.

Font del document:

https://www.emporda.info/cultura/2021/03/16/clamorapos-parla-cuidem-necessitat-daposescoltar/490236.html?utm_source=rss